

נספח'

אוצר החכמה

פרטי ולא לפרסום²

אוצר החכמה

בעה"י מוצאי יוה"כ תש"ו

לכבוד הרב הגאון רש"א הלוי שליט"א עורך "הפרדס"

ברכה ושלוש רב. הצטערתי מאוד מהמכתב הגלוי אלי שבחברת האחרונה של "הפרדס". אינני חושב ששאלות ממין זה צריכות להפתר בפומבי. אם ראשי אגודת הרבנים חשבו את הוראתי בסמינר לאיסור ברור, למה לא הזמינו אותי לדין תורה? וכי חשוד הייתי בעיניהם שאסרב לבוא לב"ד של גדולי תורה? וסוד אגלה לו בלחישתה: לפני צאתי את הארץ נמלכתי בשלשה גדולי ירושלים שכל עם ישראל מכיר בסמכותם (כמובן, שאני מוכן לגלות את שמם בשעת הצורך) ורק אחד מהם לא רצה להורות לא איסור ולא היתר. השני אמר מפורש שאין הוא רואה איסור ברור, והשלישי אמר לי: אתה האיש, לך והצלת. ובלבד שלא תשתקע שם. בסמינר ניתן לי החופש ללמד מה שאני רוצה ואיך שאני רוצה. זהו מוסד חשוב שלוא היו נכנסים לשם עוד שנים שלשה מורים משלומי אמוני ישראל היו מהפכים אותו לבית ספר למופת. בחורי ישראל תמימים הם ואין לך דבר המשפיע כמו אור התורה הנזרע ע"י מורה שמאמין בקדושת התורה. הסמינר מכיר באופן רשמי רק בסמכות השו"ע. וכל זמן שסמכות זאת מוכרת באופן רשמי יש תקוה. אני מקוה שאי"ה העתיד הקרוב יצדיק את מעשי, וכשתהיה השעה מוכשרת אדון בל"ג בשאלה זו. אני אומר בכל האחריות שבדברי שאני בטוח שנוכחותי בסמינר מונעת התפרצות של מחלוקת גדולה שהיתה

1. היות שיש כאלה שתמהים על יחסו הטוב של הרב וויינברג אל פרוץ ליברמן (ראה כתבי הרב וויינברג, חלק א סימנים מ, עב) כדאי לפרסם מכתב זה, הנמצא בארכיונו של הרב דוד ליפשיץ (14/9), בישיבה אוניברסיטה.
2. יתכן שפרוט' ליברמן לא רצה שיוודע למנהלי בית המדרש לרבנים ע"ש שכטר שלמרות שעבד אצלם, עדיין ראה את עצמו כפוף לגדולי התורה.

לוגו החכמה

גורמת לחילול השם נורא.

כבר כתבתי למעלה על הגליון שהמכתב הוא פרטי ולא ניתן לפרסום. אבל כמובן שהוא יכול להראות אותו למי שהוא רוצה. כדי למנוע חילול השם אבקשו מאוד לפרסם שקבל ממני מכתב פרטי שבו אני משתדל להצדיק את מעשי ושאני מבטיח בל"נ להענות לשאלה זו כשתהיה השעה מוכשרת לכך.

אוצר החכמה

בידידות ובברכת שנה טובה

שאל ליברמן³

לוגו החכמה

לוגו החכמה

3. במכתבו לפרופ' שמואל אטלס (כד אדר תשט"ז) כתב הרב וויינברג:

בכלל רואה אני כי כת"ר משקיף על אחרים מקודת מבט סוביקטיבי. כת"ר שורה בשני עולמות, הוא פילוסוף וגם חוקר תלמודי ולא כל אדם זוכה לכך. ל. [ליברמן] הוא פשטן ויש לו חוש לפרשנות ישרה, והוא יודע לנצל את כל הספרות התלמודית, הרבנית והמדעית לצרכי פירושו. אין לו מעוף ואינו סוקר את כל הבעיות בסקירה אחת. הוא מצטמצם על קביעת נוסחאות ופרשנות מדויקה. צמצום זה יפה לו ויפה לעולם שעיי"כ הוא מביא תועלת גדולה בספרי הרבים.